In Numărul următor:

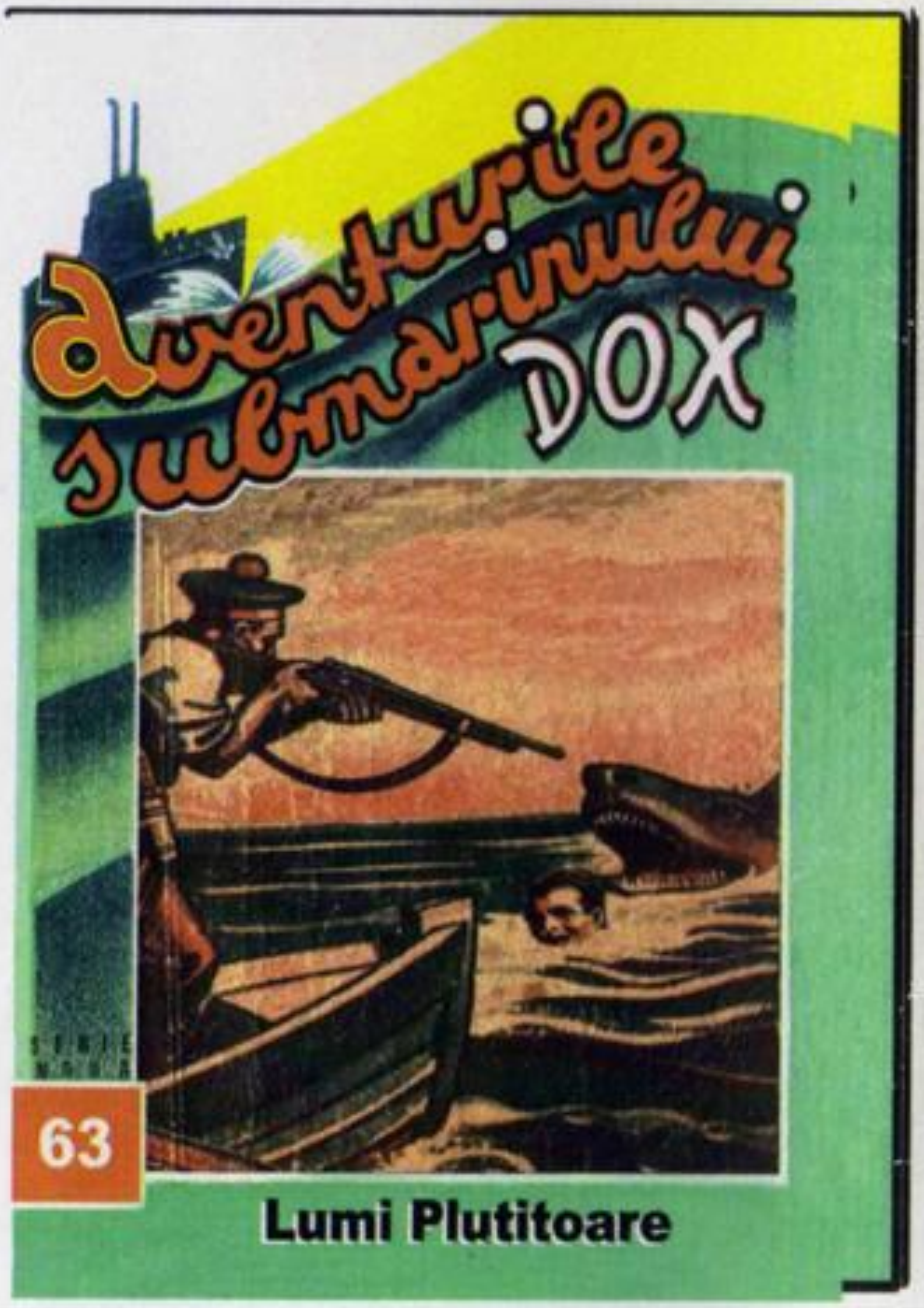

aventura continuă..

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

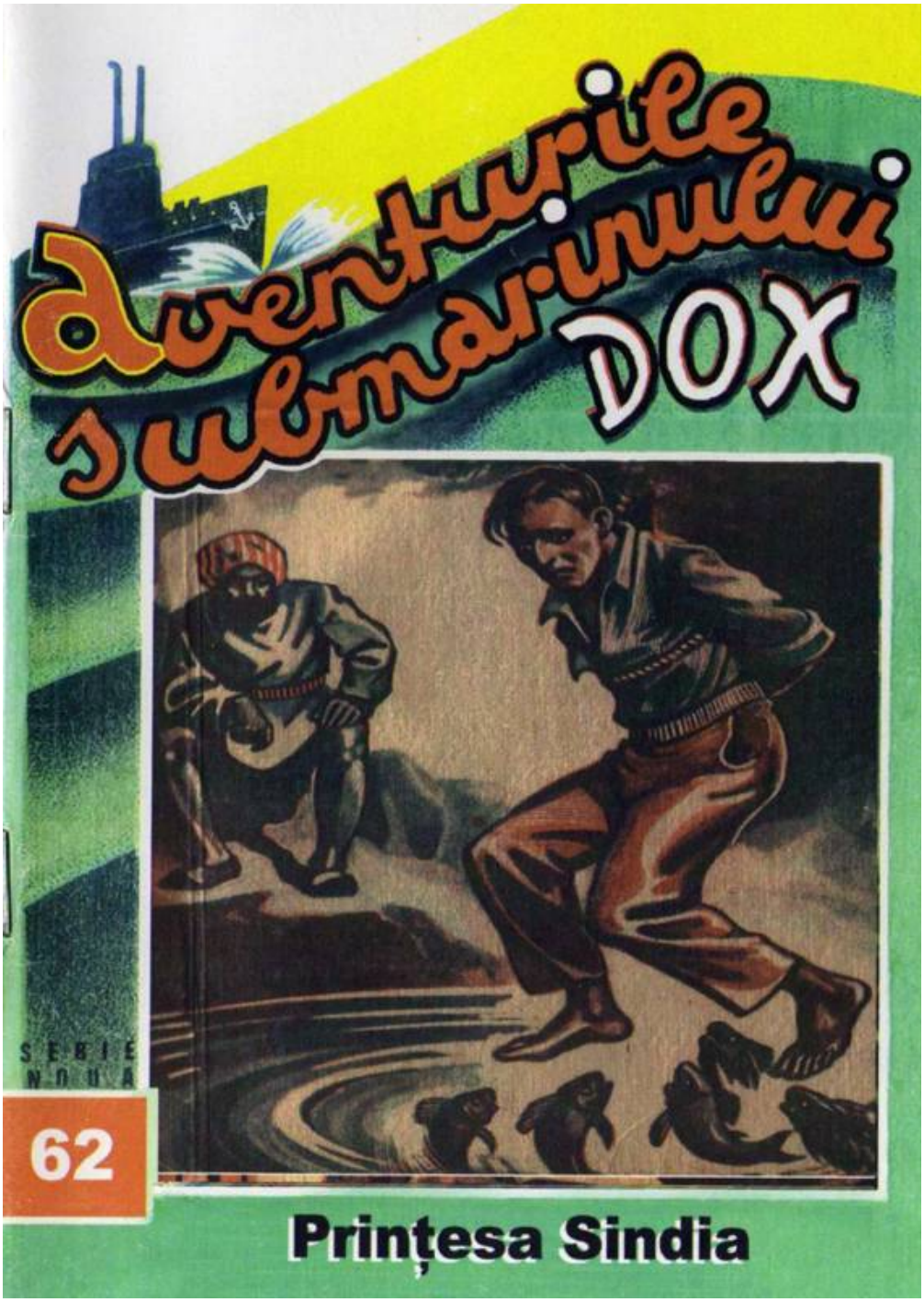
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
62
Prințesa Sindia

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 62

PRINȚESA SINDIA

Traducea de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
PE URMELE LUI POLO.

DOCTORUL BERTRAM îşi urmă povestirea:

«— Pornirăm îndată la drum, călare pe elefanţi. Pe primul pachiderm şedeau Marian, Hagerstony, Brough şi eu. Pe al doilea Hoddge, Pongo şi Menta. Spre bucuria noastră aflarăm cu puţin înainte de a pleca din Moirang că Jim şi John, cel doi servitori ai lordului, erau pe cale de însănătoşire. Cu animalele noastre repezi socoteam să străbatem drumul de vreo sută cincizeci de kilometri.

— Care ne despărţea de fluviul Dihong – în douăzeci de ceasuri.

În orele de zăpuşeală ale amiezii lăsarăm munţii graniţei îndărătul nostru şi ajunserăm cu bine în valea Assam-ului. Trebuia să ne îndreptăm spre orăşelul Sadiya, în a cărui apropiere Dihoag-ul se varsă în Brahmaputra.

Drumul, cu pământul moale şi mlăştinos şerpuia printre jungle care băteau la ochi prin lipsa copacilor. Din pricina călăritului îndelungat şi a căldurii grozave eram foarte obosiţi. Adesea aţipeam chiar şi mă trezeam abia când elefantul nostru calca în gropile cu care drumul era presărat din belşug.

Deodată fiu trezit iarăşi de o smucitură din acestea, privi în juru-mi, văzui într-un luminiş îngust – care se strecura ca o panglica în desişul din dreapta – un elefant uriaş. Atrasei imediat atenţia tovarăşilor mei asupra lui şi ei îl mai putură zări o clipă, înainte de a trece de locul cu pricina.

— Chestia poate deveni neplăcută – zise Marian – elefantul acela a fost, daca nu mă înşel, un aşa numit „Muckna”, adică în pachiderm fără colţi şi faptul ca se afla singur aici în luminiş nu-mi place de loc. Dar poate ca face parte totuşi din vreo cireadă ascunsa în desiş.

— A, te gândeşti la un „Rogue”, domnule Farrow? zise lordul cu bucurie.

— Da, mylord şi te rog sa nu te bucuri prea mult, daca s-ar afla într-adevăr un Rogue prin apropiere.

Hagerstony încă nu-şi pierdu veselia, luă puşca în mână şi privi cu încordare în juru-i. Făcurăm şi noi la fel, căci nu era de glumit să te întâlni în cale cu un Rogue.

Un „Rogue” e un elefant alungat din cireada lui, din pricina comportamentului său furios, insuportabil. Din fericire exista numai puţini Rogues adevăraţi, dar sunt peste măsură de primejdioşi şi nu se pot asemăna cu nici o altă sălbăticiune care trăieşte pe pământ.

Karnak-ul nostru – conducătorul elefantului – îndemnă animalul la fuga. Probabil, cunoştea şi el primejdia în care pluteam. Privind îndărăt, văzui un al doilea elefant pornind şi el în goană.

Se afla acum cam prin dreptul luminişului pe care stătuse „Muckna”, când se auzi deodată un sunet furios de trompetă. Cunoşteam cu toţii sunetul acesta. La auzul lui amuţesc toate celelalte glasuri de animale, cuprinse de spaimă, căci el înseamnă moartea. Era strigatul de atac al unui Rogue. Cum tăcu, al doilea elefant se răsuci brusc şi porni în goană îndărăt pe unde venise. Văzui ca cel din coşul de pe spinarea lui fura zvârliţi în sus şi aruncaţi claie peste grămadă.

Elefantul nostru îşi iuţi şi el paşii, dar nu prea mult; părea că bănuieşte sau ştie că Rogue îl ochise pe tovarăşul său care venea în urmă.

Eram la vreo treizeci de metri depărtare de luminiş, în vreme ce al doilea elefant fugise înapoi cu cel mult zece metri. Atunci dădu buzna în drum o umbră uriaşă, cenuşie.

Era un Rogue. Rar am văzut un elefant de mărimea acestuia. Avea cu siguranţă peste trei metri înălţime şi colţii lui erau de cel puţin un metru şi jumătate lungime. Toate acestea le văzui într-o clipită, căci monstrul întărâtat porni în goana după elefantul pe care se aflau tovarăşii noştri.

Ridicai puşca, cu gând să-l opresc din drum, dar lordul mi-o lua înainte cu „Winchester”-ul lui. Trase trei gloanţe la rând şi efectul se arătă imediat. Monstrul se întoarse şi cu un răget înfiorător se luă după noi. Elefantul nostru părea că turbase. Ştia acum că moartea venea după el. Furam zvârliţi

cu atâta furie unul peste altul, încât ar fi fost cu neputinţă să mai tragem vreun glonţ. Trebuia să ne ţinem de marginile coşului, ca să nu cădem.

Rogue-ul se apropia mereu. Îşi încolăcise trompa şi colţii săi puternici luceau ameninţător în lumina soarelui. Mai era la cel mult douăzeci de metri de noi, când elefantul se răsuci atât de brusc în loc, încât nu lipsea mult să fim aruncaţi afară din cos. În aceeaşi clipă Brouqh răcni:

— Atenţiune, suntem pierduţi. Repede ne uitarăm înapoi Şi trebuie să mărturisesc că fui cuprins de spaimă de moarte, căci elefantul pe care călăream alerga de-a dreptul spre o pădure. Erau copaci de teak, de ale căror ramuri de jos ne vom izbi cu siguranţă… şi atunci însemna să cădem pradă furiosului Rogue.

Repede privii iarăşi îndărăt şi văzui cu bucurie că ocolul pe care-l făcuse elefantul nostru ne îndepărtase oarecum de celălalt. În clipa aceasta Rogue-ul gonea drept înainte, prin faţa potecuţei pe care apucase pachidermul călărit de noi.

Fireşte că se va întoarce imediat şi ne va urma, dar în vremea asta depărtarea între noi va fi sporit simţitor. Când privii însă din nou înainte, văzui că situaţia era disperată. Mai eram încă la cel mult trei metri de pădure şi elefantul nostru gonea nebuneşte spre copacii de ale căror crengi nu se putea să nu ne izbim.

Karnak-ul făcea sforţări disperate să-şi stăpânească animalul, acesta gonea însă cu turbare tot înainte. Marian ne strigă ceva, auzii doar cuvântul: „afară!”, văzui cum prietenul meu sări peste marginea coşului şi tocmai mă pregăteam să-i urmez pilda, când ne şi ciocnirăm de o creangă groasă.

Izbitura fu atât de violentă încât curelele late ale coşului se rupseră dintr-odată. Noi însă furăm zvârliţi din coş în coroana de crengi a copacului.

Şi am avut noroc. E drept că unele ramuri ne zdreliră obrajii şi mâinile, dar cel puţin nu ne izbirăm cu capul sau trupul de vreo creangă groasă, ceea ce ar fi făcut să ne pierdem cunoştinţa şi să devenim pradă furiosului Rogue.

Izbuti să mă agăţ de o creangă de deasupra. Ma săltai în sus şi iată-mă cocoţat pe creangă.

Lordul stătea sub mine şi-mi zâmbea mulţumit. Marian şi Brough încă de rostogoliseră în jos din cracă în cracă. Tocmai se ridicaseră de la pământ şi căutau în juru-le un copac pe care să se poată căţăra lesne. Căci crengile copacului pe care stăteam eu şi lordul se aflau la trei metri şi jumătate de pământ.

Era timpul să găsim pentru ei un adăpost sigur, căci răcnetul pachidermului se auzea acum aproape de tot. Privind printre frunze, îl văzui gonind, la vreo treizeci de metri de noi.

— Repede, repede, vine! strigai tovarăşilor.

Amândoi alergară spre un copac, ale cărui ramuri începeau la vreo doi metri de pământ. Îşi făcură vânt în sus, se caţără de o creangă şi începură să urce. Răsuflai uşurat, când… se auzi un trosnete creanga era putredă şi rupându-se, cei doi camarazi se treziră iar jos.

ÎI văzui pe lord luând puşca în mână. Îi urmai îndată pilda, căci Rogue-ul era aproape… Trebuia să-l reţinem neapărat, până ce Marian şi Brough se vor afla în siguranţă.

Arma lui Hagerstony detună. Monstrul furios scoase un răget, apoi se opri sub copacul nostru şi-ncercă să-l înhame pe lord cu trompa pe care şi-o descolăcise. Hagerstony trase repede picioarele în sus şi din pricina asta era aproape să-şi piardă echilibrul. Începu să dea din mâini cu disperare şi cu acest prilej lovi cu arma o cracă din apropiere. Din cauza izbiturii puşca îi fu smulsă din mâini.

În clipa următoare ţintii în tâmpla monstrului furios. Trăsei două focuri, dar pachidermul părea să nici nu fi simţit gloanţele. Scoase numai un mârâit întărâtat şi caută din nou să înhaţe pe lord care se tot silea să-şi ţină echilibrul.

Sânge negru îi şiroia însă din tâmpla. Dovadă că gloanţele nimeriseră. Acum observai şi la trompa sa o rană adâncă, făcută de împuşcătura lordului. Îmi putui lămuri furia pachidermului împotriva lui Hagerstony; inteligentul animal părea să ştie bine că datora lordului această rană dureroasă.

Mereu încerca să-l tragă în jos, îşi înălţa chiar trupul ca s-ajungă la el şi-l aduse în mare primejdie, căci lordul fu nevoit să-şi tragă picioarele cât mai în sus, ameninţând să se rostogolească din clipă-n clipă la pământ.

Mai slobozii un glonţ şi nimerii între ochi şi ureche, locul cel mal vulnerabil al monstrului Efectul se arătă îndată, căci trupul uriaş rămase deodată nemişcat.

Ma aşteptam să-l văd prăbuşindu-se, dar mă înşelasem. Se aplecă puţin pe picioarele dinainte, apoi cu puterile sporite de furie, ridică şi-l înhăţă pe lord de un picior.

Hagerstony scoase un ţipăt, după aceea fu tras în jos de pe cracă, elefantul se pregătea să-l apuce cu trompa ca să-l izbească de un trunchi – când două gloanţe detunară unul după altul.

Marian, care se pitise cu Brough îndărătul unui copac mare, păşi puţin înainte şi slobozi două gloanţe în tâmpla

pachidermului.

De data asta i se împlinise soarta: se întinse încet la pământ, scoase un geamăt înfiorător, apoi de lăsă pe o parte.

Cobori repede din copac şi cu toţii ne apropiarăm de monstrul în agonie. Îi văzurăm zvârcolindu-se încă vreo câteva clipe, apoi rămase ţeapăn.

Brough îl examină pe bietul lord şi cu bucurie constatarăm că afară de câteva zgârieturi – destul de serioasa de altfel – la mâini şi cap, nu se alesese cu nici o rana grava. Numai piciorul părea să fie scrântit Detectivul îşi scoase cizma, unse piciorul cu o alifie şi-l pansă.

Îi dădu apoi sa bea puţin whisky şi lordul clătină mulţumit din cap. Era prea turburat încă pentru a putea vorbi.

Ce ne făceam acum? Ne aflam la pădure, elefantul nostru fugise, tot aşa şi celălalt cu tovarăşii noştri. Putea trece mult timp până să se-ntoarcă – dacă se va mai întoarce vreodată.

Mai cu seamă pe elefantul nostru nu ne puteam bizui. Trebuia neapărat să dăm urma celor doi pachidermi. Poate dădeam undeva peste Karnak, cu ţeasta sfărâmată.

— Îl voi căuta eu pe conductor – zise deodată Marian.

— Tu, Robert, o iei înapoi pe potecă şi cauţi să dai de al doilea elefant, iar domnul Brough va trebui să poarte de grijă lordului.

În vreme ce Marian începu să pătrundă în pădure, eu mă întorsei pe potecă. Căutai multă vreme elefantul al doilea şi în cele din urmă leoarcă de sudoare, mă văzui silit să mă întorc fără nici un rezultat.

Lordul se restabilise întrucâtva şi ma văzu zâmbi şi zise încet:

— În aventura asta se pare ca nu avem noroc, dragă Bertram: întâi John şi Jim, iar acum mi-a venit mie rândul. Sunt curios să văd cum vom ieşi din încurcătură.

— Dacă elefanţii nu se înapoiază, mergem pe jos şi pe d-ta te vom duce cu schimbul, îi răspunsei.

— Te mai doare piciorul?

— Nu e cine ştie ce. Dar trebuie sa mărturisesc ca m-am ales cu un soc nervos de pe urma aventurii. N-am s-o uit cât oi trăi.

— Te cred! Ma bucur însă că nu te-ai ales cu vreo fractura sau cu răni mai grave.

— Nici mult nu lipsea. Dar ia spune, n-ar fi bine să scoatem colţii elefantului? Ar fi păcat sa lăsăm să se piardă astfel de trofee.

— Dacă elefanţii noştri nu se întorc, transportul lor ne va pricinui greutăţi mari. Colţii aceştia care au: în afară o

lungime de un metru şi jumătate, vor avea cel puţin câte doi metri, dacă ţinem seamă de partea dinăuntru şi cel puţin patruzeci de kilograme unul. Greutatea asta este adăogata la sacii noştri cu merinde şi unelte, e cam mult pentru căldura de pe aici.

— Atunci am putea piti pe undeva colţii, ca să-i luam mai târziu, propuse lordul. Gândeşte-te, dragă Bertram, că o pereche din aceştia e ceva rar. Ce podoaba pentru odaia d-tale!

— A mea? După cât îmi amintesc d-ta ai nimerit întâi pahidermul. Aşa dar, d-tale îţi aparţin colţii.

— Dar de unde? se împotrivi lordul. Fără d-ta aş fi acum mort.

— În sfârşit. Despre asta vom sta de vorba mai târziu. Haide, domnule Brough, să scoatem colţii din fălcile monstrului. Ne mai trecem vremea până se înapoiază Marian.

— Am putea lua şi masa – zise Hagerstony. Ce ziceţi de o fripturică din piciorul pahidermului?

— De la elefantul asiatic bucăţica cea mai buna e trompa, îşi dădu cu părerea detectivul.

— O voi găti eu. Un cunoscut vânător de elefanţi din India m-a învăţat odată cum se găteşte.

— Bina, atunci voi scoate eu singur colţii, îi răspunsei. Tăiarăm trompa, iar Brough făcu o groapă lunga şi îngustă, în care arse multe vreascuri uscate. Când fui gata cu scoaterea primului colt, detectivul aşeză trompă în cenuşa caldă, care umplea acum toată groapa.

II.
TEMPLUL CEL VECHI.

DUPĂ CE SCOASERĂM COLŢII ELEFANTULUI, Brough dezgropă trompa din cenuşa fierbinte. Răspândea un miros foarte plăcut. Detectivul tăia bucăţi mici pe care le coji de pielea groasă, arsă şi ni le servi pe furculiţe.

— Mă înscriu şi eu la ospăţ, se auzi în clipa aceea glasul lui Marian, care se ivise dintre copaci.

Se aşeză lângă noi şi începu să înfulece cu lăcomie din bucata de carne care i se oferi.

— Ei, ce-ai făcut? îl întreba lordul, curios. Karnak-ul nostru nu e mort, după cum m-am temut, răspunse Marian. Pădurea nu e adâncă şi ramurile copacilor sunt foarte îndepărtate de pământ. Când am trecut de ultimii arbori, am

văzut urmele elefantului de-a curmezişul câmpurilor de orez ce sunt pe acolo.

Şi, în acelaşi timp am băgat de seamă că din direcţia ce-o luase trebuia să dea pe aceeaşi potecă de-a lungul căreia am trecut noi. Cred că amândoi elefanţi au sa se înapoieze, căci conducătorii lor vor izbuti să-i îmblânzească în cele din urma.

— Atunci putem aştepta liniştiţi, zise lordul – căci n-am pofta şi nici n-am putere să întreprind munca zadarnica. Putem avea deplina încredere în Pongo, ne va găsi el daca Karnak-ul nostru n-o s-o facă.

— Sunt de aceeaşi părere – spuse Marian dar deoarece până la venirea lor va mai trece mult timp sa ne căutăm un loc sigur pentru dormit, Am zărit colo în pădure urme proaspete de rinoceri, cu care n-aş prea vrea să dau ochi. Ne ajunge ce-am păţit cu Rogue-ul ăla.

— Ai dreptate, răspunse lordul – să ne urcăm în copaci?

— Pentru d-ta n-ar fi bine asta, mylord, căci trebuie să ai un culcuş moale şi ţi-ar fi greu să te caţeri. M-am gândit să-ţi facem un cort din coşul în care am călătorit pe spinarea elefantului. Noi ne întocmim lagărul în faţa lui şi aprindem un foc mare.

— Atunci şi căutăm un loc mai adânc în pădure, căci aici în apropierea hoitului elefantului e primejdie sa primim vizite neplăcute. Mă gândesc la doli.

— Cum de ţi-a dat în gând asta, mylord? întrebă Marian, uimit. Cred într-adevăr că se vor ivi, aşa, câinii aceştia sălbateci – kolsunii, cum se mai numesc ei? Dacă vin în număr mai mare, atunci nu mai suntem siguri de viaţa noastră.

— Ţi-am pomenit de ei – răspunse lordul – pentru că înainte de a veni d-ta mi s-a părut că am auzit mârâitul cunoscut al acestui soi de câini. Brough şi Bertram probabil că n-au dat atenţiune pentru că eram ocupaţi cu altele.

— Hm… asta ar fi neplăcut. Atunci tot mai bine e să ne culcăm în copaci.

Ne privirăm nehotărâţi. Kolsunii umblă de-obicei în haite de câte doisprezece, dar s-au văzut şi unele de 50—60. Sunt grozav de primejdioşi şi se dau chiar la urşi, tigri şi leoparzi.

— Dacă într-adevăr vreo haită dă târcoale aici – zise Marian – vor găsi hoitul elefantului şi se vor ospăta dintr-unsul, lăsându-ne pe noi în pace, mai ales dacă, vom aprinde un foc mare.

— Atunci aş propuse să ne căutăm cât mai repede un loc nou pentru tabăra, zisei eu, căci vor adulmeca în curând

ospăţul bogat de aici.

Marian şi Brough se şi îndreptară spre „nacela” pe care o zvârlise din spinare elefantul. Împletitura de bambu ţinuse bine, numai curelele erau rupte.

— Rămâi pe loc, Robert şi fi cu băgare de seamă! îmi strigă Marian, apucând cu Brough nacela şi ducând-o de acolo.

— Ne întoarcem îndată ce vom fi găsit un loc potrivit.

Hagerstony închisese ochii şi părea că doarme. Putea sa fie şi un leşin uşor, care-l cuprinsese deodată şi mă aplecai asupra lui să-i cercetez pulsul. Dar mă ridicai cu iuţeala fulgerului şi trăsei piedica pustii mele, căci auzii un sunet care-mi dădu fiori de groază.

Era hămăitul pe care Kolsunii porniţi la vânătoare îl scot din când în când. Privind în juru-mi neliniştit – căci nu ştiam încă din care parte venise sunetul acela – auzii tropote grăbite, care se apropiau dinspre şoseaua pe care fugise elefantul nostru din faţa Rogue-ului.

Putui vedea acum printre crengi un cerb mare care venea în goană, iar pe urma lui nişte animale care semănau cu câini sălbatici, de culoare cafenie şi ruginie. Erau temuţii Kolsuni.

Cerbul gonea, tocmai spre noi. Numai câteva tufe îl mai despărţeau de locul unde zăcea hoitul pachidermului, de care ne aflam doar la câţiva, metri. Atunci doi Kolsuni se năpustiră unul de-o parte, altul de alta a cerbului. Bietul dobitoc începu îndată să se clatine. Acesta era cunoscutul fel vânătoare al câinilor sălbatici. Vânatul încolţit fu spintecat cu muşcături fulgerătoare.

O clipă încă şi toată haita fu la faţa locului. Pălii fără voie, căci după socoteala mea haita era din cel puţin patruzeci de câini. Ce puteam să fac cu singur împotriva acestui număr? Dacă ne miroseau, aş fi putut răpune, poate, câţiva cu gloanţe, dar în clipa următoare ceilalţi s-ar fi năpustit asupra mea.

— Ce s-a întâmplat Bertram? întreba lordul.

— Kolsunii au sfâşiat un cerb îndărătul tufelor de colo – răspunsei eu. Sunt cel puţin patruzeci la număr.

— Aoleu! exclamă Hagerstony.

— Să ştii că suntem pierduţi dacă se dau la noi. Numai de s-ar înapoia mai repede Farrow şi Brough. Ce-ar fi să mergem după ei? Dacă m-aţi sprijini, poate aş izbuti să merg şchiopătând.

Mă aplecai repede şi dânsul mă cuprinse cu braţul stâng pe după gât îl apucai de şolduri şi ma ridicai încet.

Kolsunii sfâşiau pe bietul cerb. Auzeam lămurii cum rupeau carnea şi fărâmau oasele. Şi pentru patruzeci de câini un cerb mare nu era prea mult. Setea lor de sânge se trezise de-a binelea ne zăreau…

Nici nu vroiam să mă gândesc la asta: luai puşca, pe care o sprijinisem de copac, şi mă pregătii de mers.

— Văd că merge, şopti lordul.

— Şi colo, îndărătul copacilor, suntem oarecum în siguranţă. O! Devine primejdios!

Ne oprirăm ţintuiţi locului, căci dintre tufele îndărătul cărora haita se ospăta din trupul cerbului se iţise un câine. După mărimea lui părea să fie conducătorul haitei.

Se opri brusc când ne zări şi păru să chibzuiască. Dar privirile noastre aţintite asupra lui păreau să-l stingherească. Scăpără din ochi şi se uită apoi împrejur. Atunci văzu aproape de dânsul hoitul elefantului. Adulmecă o clipă, mai aruncă o privire spre noi şi dispăru iar printre tufe.

— Să ne cărăm repede – şopti lordul – că se va înapoia cu tovarăşii săi.

Ne întoarserăm cu iuţeala fulgerului şi străbăturăm luminişul. Răsuflarăm uşuraţi când trecurăm de acestea şi eram ascunşi de privirile Kolsunilor prin copacii care se aflau acolo. De sigur că acum se vor năpusti asupra hoitului.

Străbăturăm vreo cincizeci de metri pe urmele elefantului nostru care fugise şi deodată ne ieşiră înainte Marian şi Brough. Le spuserăm repede cele petrecute şi prietenul meu zise vesel:

— Atunci am făcut bine ce-am făcut. Lordul va putea dormi în deplină siguranţă într-un copac şi încă pe moale. Haide, Robert, să-l ducem amândoi pe prietenul nostru.

Atârnai puşca în spate, făcui mâinile cruce cu ale lui Marian şi aşa îl duserăm pe lord. După vreo cincizeci de metri se ivi alt luminiş şi acolo văzui nacela pe care Marian şi Brough o legaseră de crengile unui copac. O aşezaseră pe o parte astfel că deschizătura venea spre luminiş.

Nu era greu sa ajungem sus cu lordul, pentru ca crengile acestui copac începeau de la pământ. Ne puţeam căţăra ca pe o scară; purtându-l pe lord între noi. Marian şi Brough căptuşiră coşul pe dinăuntru cu un strat gros de frunze şi când Hagerstony se întinse pe acest culcuş zise ca nici în patul de pe yachtul său de lux nu se simţise mai bine.

— Mai poate trece mult până să se întoarcă elefanţii noştri – zise Marian – de aceea trebuie să ne facem şi noi un culcuş bun în copac.

Ne grăbirăm cât se putea şi în curând avurăm un culcuş minunat aproape de acela al lordului.

— Acum aş vrea să văd ce vor face Kolsunii, zise Marian. După ce se vor fi ospătat din hoitul elefantului suntem oarecum în siguranţă, căci sătui cum vor fi, setea lor de sânge se va fi potolit deocamdată.

— Pot veni fi eu? se rugă Brough. N-am văzut încă de aproape câinii aceştia sălbatici.

— Fireşte că vei putea veni, numai că va trebui să fim cu mare băgare de seamă şi să umblăm încet. Dacă ne simt potăile, ne căţărăm repede în cel mai apropiat copac.

N-aveam de fel poftă să mă expun fără folos acestei primejdii. Mai văzusem eu Kolsuni sfâşiind un animal, o privelişte pe care puţini oameni au văzut-o. Preferai, deci, să rămân în culcuş. Poate avea nevoie de mine şi lordul, care acum adormise.

Marian şi detectivul se făcură nevăzuţi printre copacii de la capătul celălalt al luminişului şi eu mă întinsei în voie în culcuşul moale.

Fui trezit brusc din gândurile mele de un zgomot slab. O creangă trosnise undeva şi în împrejurările de faţă asta era de mare însemnătate.

Zgomotul muri iar. Venea din partea stângă a luminişului, aşadar nu putea fi datorita lui Marian sau detectivului. Să fie elefantul nostru, care se întorcea? Sau poate un nou duşman?

Îndoielile se risipiră îndată. O tufă stufoasa începu să se mişte şi un trup mare se strecură printr-însa şi deodată se ivi capul unui tigru cât toate zilele.

Asta ne mai lipsea! Daci trăgeam acum, aş fi atras atenţia câinilor asupra lagărului nostru. Marian şi Brough ar fi trebuit să fugă repede şi ar fi căzut în ghearele tigrului, dacă nu nimeream bine. Dacă-l lăsam sa treacă însă, lesne se putea să se aţină prin apropiere şi să-i atace prin surprindere pe tovarăşi când se vor înapoia.

Chibzuind fulgerător ce e de tăcut, luai puşca în mână fără să pierd din ochi tigrul, care păşise cu totul în luminiş.

Ere un exemplar uriaş. Ca vânător pătimaş ce eram mă şi bucuram la gândul ca voi avea blana lui. Tigrul, întoarse deodată capul enorm, ca şi cum ar fi aşteptat un tovarăş Într-adevăr văzui iar o mişcare uşoară în tufiş. Aşa dar o pereche ceea ce însemna că lupta va fi şi mai primejdioasă. Dacă ţineam să izbândesc, trebuia sa lucrez repede, căci culcuşul nostru de crengi nu era atât de ridicat de la pământ încât un tigru sa nu poată ajunge la el dintr-o săritură. Trebuia cel

puţin să-l rănesc foarte grav pe cel dintâi tigru înainte ca al doilea să se ivească în luminiş.

Ridicai încet puşca. Dar o lăsai fără voie în jos, înmărmurit, căci printre ramuri se strecurase un om: un bărbat înalt, subţirel, în veşmânt de mătase, albă şi turban de aceeaşi culoare. Paşi lângă tigrul cel mare, îl bătu cu palma pe spate şi fiara paşi mai departe, ca un căţeluş ascultător.

Asta nu m-ar fi mirat atât de mult căci la curţile Maharadjahilor trăiesc mulţi tigrii îmblânziţi. Dar bărbatul acesta era …un european. Recunoscui lămurit lucrul acesta, căci chiar dacă pielea lui era pârlita de soare, avea totuşi trăsături caucaziene şi cea mai bună dovadă erau ochii săi mări de un albastru deschis.

În inima pădurii seculare să dai de un european în veştmânt indian, în tovărăşia unui tigru îmblânzit. La asta nu m-aş fi aşteptat şi de uimire rămăsei înmărmurit. Om şi tigru străbătură luminişul şi dispărură printre copacii din dreapta. Mă frecai la ochi, sa văd dacă nu visasem – dar era aievea ceea ce văzusem. În aceeaşi clipa îl auzii pe lord:

— L-ai văzut pe omul cu tigru, Bertram. Sau a fost o nălucire?

— L-am văzut, mylord, şi sunt bucuros că am un martor. Dar nu-mi pot explica de fel…

— India e plină de mistere, pe care puţini le bănuiesc…

— A, uite-i şi pe Marian cu Brough, îl întrerupsei eu.

Mă aplecai peste marginea culcuşului nostru de crengi, dusei arătătorul la buze şi începui să fac semne cu braţul celălalt.

Marian văzu, îi ghionti pe Brough şi amândoi o rupseră la fugă de-a curmezişul luminişului. Răsuflai uşurat când îl văzui în sfârşit lângă mine. Le povestii pe scurt cele petrecute, la care Marian răspunse, îngândurat:

— Ciudat! Vor fi având vreun adăpost prin apropiere. Socot c-ar fi bine să mergem pe furiş după ei. Trebuie să lămurim taina aceasta.

— Vrei sa porneşti după ei, făcui eu, mirat.

— Ai uitat de Kolsuni, pesemne?

— Aia se ospătează din hoit – răspunse Marian – şi se vor ghiftui atât de mult încât nu avem ce ne teme de ei.

— Merg şi eu; zisei atunci cu hotărâre şi coborâi cel dintâi din copac.

Marian mă urmă şi în curând ajunserăm la locul pe unde se făcuse nevăzut europeanul cu tigrul. Strecurându-ne printre crengi, dădurăm de o potecă îngustă care ducea spre nord-est prin pădure.

— Asta e direcţia către fluviul Dihong, zise Marian...

— Aşa o fi – răspunsei, râzând – numai ca până la fluviu mai sunt o sută de kilometri. Şi nu cred ca poteca asta să fie atât de lungă…

— Nici nu e nevoie să fie, dragă Robert. Îţi aminteşti, cred, că Menta spusese că a văzut elefantul Polo în apropierea fluviului Dihong. Deci, nu trebuie să fi fost chiar lângă fluviu. Şi cei doi prinţi fugari se vor fi putut ascunde pe aproape.

— Hm… aşa cum zugrăveşti tu lucrurile, s-ar putea să ai dreptate. Asta ar îndemna încă s-avem prea mare noroc.

— După atâtea necazuri ni s-ar cuveni şi puţin noroc.

— Stai, uite-l!

Exclamaţia lui era de prisos, căci zărisem în clipa aceea pe străin. Tocmai trecusem de o cotitura a potecii şi-l văzurăm la vreo treizeci de metri înaintea noastră. În faţa lui păşea tigrul uriaş.

Ne luarăm încet după ei, ferindu-ne pe cât ne era cu putinţă şi când trecurăm iar de o cotitură, ne oprirăm brusc, căci în faţa noastră, la vreo treizeci de metri, sclipea apa unui lac mic, lunguieţ. O barcă se dezlipea tocmai de mal şi în ea se aflau europeanul misterios şi tigrul sau. Se îndreptau spre un zid înalt, care se zărea la capătul lacului.

Deasupra acestui zid străjuia o cupolă mare din piatră albă. Un templu străvechi, o adevărata operă de artă pierdută în pustiu.

III.
LACUL CU TAINE.

CÂND BARCA CU CEI DOI – europeanul şi tigrul – mai era numai la douăzeci de metri de zid, se deschise fără zgomot o poartă mare de metal care sclipea ca aurul în bătaia soarelui. Nu se vedea cine deschisese poarta.

Barca acostă şi imediat tigrul sări afară, oprindu-se în deschizătura porţii, în vreme ce europeanul priponi barca. Apoi cobori şi el, intră cu însoţitorul său pe poartă şi aceasta se închise încet în urma lor.

Ne privirăm înmărmuriţi câteva clipe, apoi şopti:

— Te-ai fi gândit tu la aşa ceva, Mariane? Săi fie cu putinţă ca fugarii să se fi ascuns aici?

— Trebuie să cercetăm, răspunse Marian liniştit. Vezi şi tu că lacul nu e prea lung, astfel că-l putem înconjura, căci n-am poftă să-l trec înot. Pot fi crocodili în el, ca paznici.

— Când ai de gând să intri?

— Cel mai nimerit ar fi după ce se va înnopta. Fireşte că înainte de a se face asta va trebui să cercetăm pe unde putem intra mai lesne. Acu să ne întoarcem repede să dăm de veste camarazilor şi să venim apoi imediat încoace. Ne mai rămâne destul timp să facem înconjurul templului.

— N-ar fi mai bine ca unul din noi să rămână aici, poate observă ceva important în vremea asta?

— Foarte bine – încuviinţă Marian – şi deoarece ai dat ideea, o vei şi pune în practică numai ai grija să nu te zărească nimeni din templul.

— Voi fi cu băgare de seamă. Pleacă repede!

Marian pieri din faţa mea şi eu mă aşezai îndărătul unui copac mare, pe după trunchiul căruia puteam vedea bine poarta lată din zidul cel înalt.

Timpul se scurgea încet, fără să descoperim nimic de seamă. Deodată, pe când priveam încordat spre templu, tresări.

Poarta de metal se întredeschise şi în pragul ei se ivi un indian tânăr şi subţire învestmântat numai cu un şort în jurul şoldurilor. Ridica braţele şi sări în apă, în vreme ce poarta se închise încet în urma lui.

Privi spre înotător care tăia apa cu lovituri puternice. Aceasta era o constatare de mare însemnătate, căci dacă am fi fost siliţi să fugim prin apa aveam cel puţin siguranţa că nu erau crocodili în lac.

Indianul începu să înoate îndărăt spre poartă. Mă aşteptam ca aceasta să se deschidă, dar în loc de asta îl văzui pe înotător. Afundându-se în apă la vreo cinci metri departe de ţărm.

Aşteptai în zadar să iasă la suprafaţă. Dispărut rămase. Ştiam bine că există oameni în stare să rămână mai mult timp sub apă, dar trecură trei, patru, cinci minute şi indianul nu se arătă.

De înecat nu se putuse îneca, deoarece se afundase de bunăvoie. Singura explicaţie rămânea că acolo dedesubt se afla o intrare tăinuită în templu.

Poate că dincolo de zid era un alt loc mai mic, care era în legătură cu celălalt. Atunci ar fi putut înotă prin canal – care trebuia sa fie umplut cu apă – şi să iasă la suprafaţă înăuntru. Şi ceea ce putea indianul, vom putea cu siguranţă şi noi.

Îmi încordai iarăşi atenţiunea spre lac şi deodată mi se păru, că văd o pată albă adânc în apă. Aşa şi era. Pata se făcea din ce în ce mai mare, deosebi acum un corp întunecat care venea repede în sus şi brusc indianul ţâşni afară, ca un

spiriduş. Respiră adânc câteva clipe, înotă încet spre poartă şi strigă ceva cu glas limpede.

Poarta se întredeschise, înotătorul sări pe mal şi intră înăuntru. Apoi canatul de metal se închise iar fără zgomot.

Nu mai ştiam ce să cred. Dacă lacul ar fi fost în legătură cu un altul mai mic, dincolo de zid, scufundătorul n-ar mai fi avut nevoie să se înapoieze în locul acesta. Şi vreo peşteră tot trebuia să fie acolo, dedesubt, ca să poată respira. Şi această peşteră trebuia să se afle deasupra suprafeţei lacului, căci altminteri ar fi fost sau plină de apă, sau – presupunând că era separată de atmosfera din afară – ar fi trebuit să aibă aer atât de stricat, încât nici un om n-ar fi putut respira acolo.

Aruncându-mi privirea asupra zidului, văzui pe creasta lui venind doi indieni, unul din dreapta, celălalt din stânga. Mergeau agale, privind nepăsător în jurul lor şi-mi dădui seamă imediat că sunt santinele, judecând după armele pe care le purtau: pistoale, săbii lungi şi pumnale.

Se întâlniră tocmai deasupra porţii mari, schimbară câteva vorbe şi îşi văzură de drum.

Când mai era poate o jumătate de ceas până să se înnopteze, îl văzui pe Marian înapoindu-se pe potecă. Mă târî repede printre tufe şi când socotii că nu mai puteam fi văzut din templu, ma ridicai şi-i ieşi înainte, îi povesti tot ce se întâmplase şi după ce prietenul meu chibzui multă vreme, zise:

— Pentru afundat avem timp berechet toată noaptea. Înainte de toate aş vrea să-mi arunc privirea peste zid, ca să ştiu ce şi cum. ca să putem face asta, cel mai bun e să luăm locul sentinelelor.

— Ce… nu eşti în toate minţile? făcui eu năucit. Vrei să iei locul santinelelor?

— Fireşte – răspunse el zâmbind – îi luăm jos pe amândoi, îi legăm zdravăn, îmbrăcăm veştmintele lor şi facem o plimbare pe creasta zidului în jurul templului.

— Hm, lesne de zis, dar greu de făcut. Cum vrei să-i aduci jos, fără să faci zgomot?

— Lasă pe mine! Acum să ne aşezăm din nou la postul tău de observaţie şi să aşteptăm până s-o întuneca.. Apoi pornim de-a lungul lacului şi punem mâna pe cei doi paznici. Hagerstony, care – ca şi Brough, fireşte – ţinea neapărat să vie cu mine încoace, mi-a dat un ghem de sfoară groasă. Cunoşti ideea lui: de sfoară ai nevoie oricând în viaţă. Şi de fapt are dreptate. Acum, de pildă, avem trebuinţă de ea ca să-i legăm pe paznici. Haidem!

Ne târârăm înapoi spre malul lacului şi ne aruncarăm privirea sore zid. Tocmai veneau iar santinelele al căror drum se încrucişa deasupra porţii.

— Foarte bine – şopti Marian – ai băgat de seamă ca cel din dreapta l-a aşteptat pe celălalt, care pare să fi întârziat puţin. Asta e foarte bine pentru noi, căci fireşte că trebuie să-i răpunem unul după altul.

În cele douăzeci şi cinci de minute care mai erau până să se întunece, văzurăm santinelele trecând încă de două ori. Deoarece mergeau foarte încet însemna că zidul templului nu putea fi prea lung. Întunericul se lăsă brusc şi ne puteam apuca de treabă.

Pornirăm pe dreapta, de-a lungul lacului. Ne cam înşelasem în privinţa lungimii acestuia, căci avurăm nevoie de un ceas întreg să-l ocolim. Ajunserăm cu bine încă la zidul înalt de aproape trei metri, constituit din blocuri mari de piatră şi aşteptarăm să se ivească santinelele.

Nu ghiceam deloc care era planul lui Marian. Îi văzui tăind o creangă lungă şi subţire, de pe care smulse frunzele, lăsând doar un moţ la vârf.

— Tu rămâi aici – îmi şopti el apoi – când santinela va veni o laşi să treacă, după aceea loveşti cu creanga asta îndărătul lui pe creasta zidului. Urmarea va fi că se va întoarce şi de rest mă îngrijesc eu.

Se făcu nevăzut spre stânga şi mă lăsa acolo. De sigur, planul era bun, dar dacă omul va slobozi imediat un glonţ în jos? Drept e că era atât de întuneric, încât cu greu m-ar fi putut vedea, în vreme ce eu l-aş fi putut zări bine, dar lucruri neprevăzute tot se puteau întâmpla.

Deodată însă luna îşi aruncă lumina palidă deasupra zidului şi mă învălui în umbra acestuia şi acum veni şi santinela. Mergea agale şi din toată ţinuta lui se vedea lesne că pe aici nu călcase niciodată piciorul vreunui musafir nepoftit.

Când omul trecu de mine, ridicai creanga şi făcui să foşnească frunzele pe creasta zidului, cum mă învăţase Marian. Paznicul se opri şi îşi încorda auzul. Repetai mişcarea şi-l văzui cu bucurie, întorcându-se din drum.

Acum trebuia să-l ţin în loc câteva clipe, până va putea interveni Marian. Trăsei puţin înapoi creanga şi foşnii cu ea niţel mai jos de creasta zidului, aşa încât el nu putea să-şi dea seama de unde vine zgomotul. Îşi zicea, probabil, că e un şarpe, căci îl văzui scoţând pumnalul şi păşind aplecat mai departe.

Stătea acum tocmai deasupra mea şi privea încordat în jos, peste zid. Mă speriai grozav, căci m-ar fi putut descoperi. Dar atunci îl văzui pe Marian ivindu-se în spatele lui.

Prietenul meu n-ar fi putut face mare lucru căci indianul stătea prea aplecat. Trebuia să-l înhaţe cu putere de ceafă şi să-l tragă imediat înapoi.

Împinsei creanga în obrazul pazniculuicare se trase speriat înapoi şi rămase în picioare. În aceeaşi clipă, Marian îl apucă de gât pe la spate.

Omul începu să se zbată, dar prietenii meu îl strânse mai tare până rămase liniştit. Îi dădu apoi drumul în jos, eu îl prinsei în braţe şi-l culcai binişor pe pământ.

După câteva clipe, Marian era lângă mine; îl dezbrăcarăm pe indian, îi legarăm şi-i puserăm un căluş în gură.

— Aleargă acum spre poarta de metal şi opreşte-te sub ea! Îmi porunci Marian. Pe al doilea paznic nu-l voi aştepta chiar deasupra porţii ci îi voi ieşi în întâmpinare, căci bănuiesc că la poartă e un al treilea paznic. Repede, nu trebuie să-l lăsăm să aştepte mult.

Era încă prea târziu. Eram mereu în spatele lui Marian, care mergea zorit ca să câştige timpul pierdut Şi când zărirăm poarta cea mare da fier, văzurăm pe al doilea paznic tocmai deasupra ei.

— Du-te câţiva paşi mai departe – îmi şopti Marian – eu voi rămâne aici şi voi încerca să-l ademenesc.

Făcui patru paşi înainte, mă întorsei apoi şi privi în sus spre Marian. Ei se oprise şi făcea semne agitate şi misterioase, celui de-al doilea paznic. Mişcările erau atât de ciudate, aproape imploratoare, încât în indian se trezi curiozitatea şi o luă ceva mai repede.

Când ajunsei la vreo zece metri, începu să-l strige cu glas înăbuşit, dar Marian clătina capul cu hotărâre şi urmă să facă semne.

Paznicul trecuse de mine şi se opri în faţa lui Marian, care încetă brusc cu semnele.

Indianul rosti câteva cuvinte, dar un gest energic cu mâna al lui Marian îl făcu sa amuţească. Acum mişcai iar creanga, la câţiva paşi îndărătul santinelei.

Lucrul merse ca şi prima oară. Indianul se întoarse, se aplecă, eu împinsei creanga în sus, la fel cum făcusem cu celălalt şi după câteva minute era dezbrăcată, legat, cu un căluş în gură şi eu îi luai locul pe zid.

Marian se îndreptase spre poartă, iar eu spre partea cealaltă.

Privii cu atenţiune înăuntrul zidului înalt Templul, care strălucea alb sub lumina lunei, se afla la vreo douăzeci de metri de zid. Nu văzui nici o altă clădire şi nici un lac mai mic decât crezusem. Şi când mă întâlnii cu Marian pe partea opusă a porţii îmi zise că nici el nu observase ceva.

Ocolirăm zidul de încă de trei ori, nădăjduind sa vedem ceva mişcare în templu. Dar totul părea mort. Nici un semn de viaţă nu se zărea, nici o luminiţă, nici un zgomot cât de uşor.

Când mă întâlnii iar cu Marian deasupra porţii, el îmi şopti:

— Când ne vom încrucişa din nou la celălalt capăt al zidului, ne dăm drumul în jos.

Îmi iuţii paşii şi la locul unde ne dăduserăm întâlnire trebui să-l aştept câteva minute. Tocmai când îl văzui venind, auzii îndărătul meu un zgomot şi privind în jos rămăsei înmărmurit de spaimă, când tigrul uriaş se afla dedesubtul meu, se aşezase pe labele dinapoi şi mârâia în sus spre mine.

Marian văzu scena şi îmi zise încet: „Jos” şi dispăru. Mă grăbii să-l urmez, auzii mârâitul întărâtat al tigrului şi ţinându-mă după Marian alergai repede în jurul zidului, spre lac.

Când ajunserăm la colt, ne oprirăm.

— Să ne afundăm în lac şi să încercăm să găsim intrarea tăinuită – îmi şopti Marian.

— Să dezbrăcăm repede veştmintele astea de culoare deschisă, în hainele noastre nu vom atrage atenţia.

Dezbrăcarăm halaturile pe care le pusesem deasupra hainelor noastre şi pornirăm spre lac. Tocmai vroiam să mă las în apă, când Marian mă trase îndărăt.

— Pe acolo! şopti el şi arătă cu mâna spre partea cealaltă a lacului.

De pe poteca pe care o străbătuserăm ieşiră două făpturi în alb. Cea dintâi scoase un strigăt.

Ne uitarăm cu băgare de seamă pe după coltul zidului şi la lumina lunei văzurăm că poarta mare era deschisă.. După câteva clipe, barca, vâslită de un indian, se dezlipi de mal şi străbătu lacul.

Când opri lângă potecă, cei doi indieni se dădură la o parte şi acum se iviră alţi doi indienii, care duceau un trup neînsufleţit pe care-l aşezară în barcă. După ei veneau încă doi indieni, cu un alt trup pe care-l aşezară lângă celălalt, apoi cei patru indieni se lăsară în apă, se prinseră de marginea bărcii şi ciudata încărcătură porni îndărăt.

Aproape de poarta cea mare vâslaşul oferi barca şi scoase din ea unul din trupuri.

La lumina lunii îl recunoscurăm: era lordul Hagerstony.

Când plescăi în apă, cât pe-aci să scot un ţipăt de spaimă, dacă Marian nu mi-ar fi apăsat la timp mâna pe gură. Şi atunci văzui că doi din indienii înotători apucară trupul lordului şi se afundară cu el în lacul întunecat.

— Stai liniştit! îmi şopti Marian cu asprime, în ureche.

— Colo jos trebuie să fie o peşteră în care îşi închid prizonierii. Poate că tot acolo e şi prinţesa Sindia.

Acum fu ridicat peste bord şi Brough, care dispăru după câteva clipe şi el sub apă cu ceilalţi doi indieni.

Vâslaşul încă porni îndărăt pe lac şi-i luă pe cei doi indieni care aşteptau. Când ajunseră la poartă, cei patru indieni care se afundaseră în apă cu camarazii noştri ieşiră la suprafaţă, săriră pe mal şi dispărură şi ei pe poarta care se închise repede în urma lor.

— Cel mai bun lucru ar fi să facem îndată o încercare de eliberare înainte ca cei din templu să fi prins de veste că au dispărut santinelele – zise Marian. Haide, trebuie să ne lăsăm încet în apă şi să înotăm cu băgare de seamă. Mă voi afunda eu întâi şi dacă după trei minute nu sunt înapoi sus, vii după mine.

Puştile, care n-ar fi făcut decât să ne împiedece le lăsarăm sub tufa unde le aruncaserăm când i-am dezbrăcată pe paznici. Cu băgare de seamă ne lăsarăm în apa călduţă.

Fără să scoatem zgomot înotarăm încet spre poartă.. Când ne aflarăm cam pe la locul unde dispăruseră indienii, Marian îmi şopti:

— De la sine înţeles că trebuie să ţii în mână lampa ta de buzunar. Când ne vom fi afundat câţiva metri, le putem aprinde fără teama, ca să găsim tunelul.

Se lăsă binişor în apă, în vreme ce eu priveam înaintea mea. Deodată văzui lumina lămpii sale sclipind la câţiva metri sub mine. Punctul luminos se adâncea tot mai mult, se făcea din ce în ce mai mic. Apoi văzui că prietenul meu merse puţin înainte, pentru ca să dispară brusc. Aşadar găsise tunelul care era la mare adâncime.

Mai aşteptai două minute, trăsei aer în piept apoi mă lăsai afund. Când aprinsei lampa de buzunar, trebuii să mă obişnuiesc mai întâi cu lumina ce se răsfrângea în mii de raze prin apă. Îmi dădui drumul din ce în ce mâi adânc şi deodată se căscă înaintea mea o gaură mare în stânca colţuroasă care împrejmuia lacul.

Înotai îndată înăuntru şi cât pe-aci să mă izbesc cu capul de alt perete de stâncă ca se ivi la câţiva metri înaintea mea. Gangul încă ducea spre stânga, aşa dar se despărţea de tunel.

Eram mirat de asta, însă continuai să înot de zor mai departe, căci începui să simt lipsa de aer. Urechile îmi vâjâiau şi nu ştiam cât va mai trebui să înot, când văzui că gangul se înălţa în pantă dreaptă. Apa mă împingea pieziş în sus, tot mai repede, până când fui zvârlit brusc din apă. Stinsei îndată lampa şi trăsei aer în piept.

— Ei, Robert – îl auzii pe Marian aproape de tot – înoată încoace!

Câteva clipe văzui lampa sa luminând, înotai spre ea şi simţii curând mâna pe care el mi-o întinse, dibuind.

— Hai sus! zise el iarăşi. Stau aici pe un brâu îngust de stâncă.

Mă săltai niţel, simţii la dreapta stânca aspră, apoi rămăsei liniştit lângă Marian şi amândoi ne ţineam auzul încordat.

IV.
O SOARTA GROZAVA.

DEODATA AUZIRĂM UN GEAMĂT şi mi se păru că e glasul lordului. De unde venea geamătul nu puteam şti, căci, după toate aparenţele, ne aflam într-o peşteră mare, boltită, care întărea ecoul ce părea să vie din toate părţile.

Ochii ni se obişnuiră încetul cu încetul cu întunerecul şi deodată zărirăm înaintea noastră o rază slabă de lumină, care părea să vie dintr-o deschizătură.

— Ţine-te de braţul meu, vom merge înainte – zise Marian.

Dibuirăm drumul cu băgare de seamă, lumina sporea din ce în ce şi în cele din urmă ne puturăm da seamă că mergeam spre o deschizătură îngustă, săpată în peretele peşterii din stâncă. Trecurăm prin strâmtoarea aceasta şi ajunserăm într-o a doua peşteră, cu mult mai mică.

Încăperea rotundă era luminată de făclii.

În mijloc era un lac mic, rotund, care nu părea însă să fie în legătură cu acela din peştera cea mare. De jur-împrejurul acestui lac era un brâu stâncos, lat de vreo cinci metri. În pereţi erau multe deschizături asemănătoare uşilor, îndărătul cărora bănuiam că sunt cămăruţe.

Geamătul se auzi iar. Venea dintr-una din aceste deschizături, aproape de noi.

ÎI ghiontii pe Marian, el făcu semn că a priceput şi păşirăm încet spre deschizătura aceasta. Era a treia de noi şi

în trecere luminai cu lampa mea înăuntrul primelor două. Erau cămăruţe săpate în stâncă, lungi de trei metri şi largi de doi.

Când ajunserăm la a treia cămăruţa, lumina lămpii noastre căzu asupra lordului şi a lui Brough, care zăceau la pământ, legaţi fedeleş. În gură aveau căluşuri mari, care îi împiedecau să ţipe, dar lordul, care avea, de sigur, dureri grozave la piciorul rănit, izbutea totuşi să scoată gemete.

Ne apropiarăm îndată de ei şi ne aplecarăm, pentru a le tăia legăturile care le intrau în carne, când mă simţii tras înapoi de picioare, încât căzui peste lord, deasupra căruia mă aplecasem. Marian căzu peste detectiv.

Cu iuţeala fulgerului furăm traşi înapoi, ne izbirăm cu faţa de piatră, încercarăm să ne răsturnăm pe partea cealaltă, dar braţele ne fură înhăţate de mâini puternice, aduse la spate şi legate zdravăn.

Înainte de a putea face vreo mişcare de împotrivire, ne fură legate şi picioarele, o strânsoare puternică în jurul craniului ne făcu să deschidem gura şi peste o clipă eram încăluşaţi atât de bine, că abia mai puteam respira.

Furăm întorşi pe spate şi zvârliţi alături de tovarăşii noştri. Acum aveam putinţa să-i vedem pe duşmani. Indieni înalţi, mlădioşi, cu ochi întunecaţi de fanatici. Erau şase indivizi, care se înghesuiau în uşă şi ne luminau cu făclii.

Deodată se dădură în lături şi făcură loc unui indian, care se deosebea de ei prin îmbrăcămintea lui bogată. Era şi mai înalt cu un cap ca dânşii. Ne măsură cu o privire rece, fioroasă, arătă apoi spre lord şi dădu o poruncă scurtă.

Ceilalţi şase indieni ne duseră afară din încăpere, pe rând, în peştera cea mică, ne aşezară în aşa fel pe brâul de stâncă încât puteam cuprinde cu privirea lacul mic din mijloc. Dar indienii se aplecară asupra lordului şi-i scoaseră căluşul din gura. Viteazul nostru camarad începu imediat să-l împroaşte cu înjurături, una şi una. Încă Indianul nici nu tresăriri, ci îi dezlegară picioarele. Îndepărtară chiar şi pansamentul pe care Brough i-l făcuse la piciorul rănit.

Indianul înalt se apropia şi zise lui Hagerstony într-o englezească fără cusur:

— Ne-ai insultat, domnule; când te-am luat prizonier. Te-am fi jertfit şi pe d-ta zeului nostru, cum vom face cu tovarăşii d-tale, dar injuriile grave pe care şi le-ai adus va trebui sa le ispăşeşti greu.

Răspunsul lordului fu o observaţie prea puţin măgulitoare.

— Lasă că vei răcni îndată şi vei implora milă, zise indianul calm. Şi dv., domnilor – ni se adresă el apoi – veţi

vedea cum moare tovarăşul vostru. Şi atunci veţi considera ca o favoare moartea grabnică ce vă aşteaptă în faţa imaginei zeului nostru.

În vreme ce un indian ne scoase căluşurile din gură, şeful strigă o poruncă spre tavanul peşterii şi din mijlocul boltii se lăsă în aceeaşi clipă o funie groasă, pe care un servitor o trase în jos cu un cârlig lung. Funia fu trecută şi legată pe sub braţele lordului, şeful dădu o nouă poruncă şi ea fu trasă în sus.

Lordul plutea, legănându-se deasupra lacului. Picioarele sale erau la vreun metru de apă. Când se află exact în dreptul mijlocului lacului, funia coborî numai atât cât picioarele sale s-atingă aproape apa.

— Trebuie să vă lămuresc – zise şeful – că funia asta va fi lăsată încetişor în jos; tot mai adânc. Motivul îl veţi afla îndată.

— Trage picioarele în sus, mylord! strigă Marian.

Era încă prea târziu. Din apă ţâşniră brusc câţiva peşti în greutate, fiecare, de un kilogram pună la un kilogram şi jumătate şi bietul Hagerstony şi scoabe un ţipăt de durere. Ridică repede picioarele, dar văzurăm lămurit că sângera din diferite locuri.

— Vedeţi cum se bucură locuitorii acestei ape de prada lor cea nouă – zise indianul, cu cruzime, când peştii fioroşi ţâşniră în sus fără să-l poată, atinge pe lord.

— Va dura mult până ce funia să se fi lăsat cu totul în jos. Până mâine dimineaţă, când va sosi timpul jertfirii voastre, veţi vedea cum tovarăşul vostru va fi mâncat încetul cu încetul. Asta e pedeapsa cuvenită pentru insultele sale.

Groaza de această cruzime ne amuţi aproape. Cu atât mai furios deveni încă lordul, care ocara pe indieni cum îi venea la gură.

Pentru moment furia îl împiedeca să vadă situaţia în toată grozăvia ei.

Lacul acesta mic părea că mişună de peştii primejdioşi care se repezeau în cârduri la prada lor. Trebuia să fie un soi necunoscut încă de piranha, acei peşti fioroşi ai apelor Americii de Sud, care roiesc acolo cu miile şi care sunt foarte temuţi de băştinaşi.

Nici un animal nu poate străbate înot o astfel de apă, căci e sfâşiat în bucăţi, în adevăratul înţeles al cuvântului, sau e pe jumătate schelet dacă izbuteşte să ajungă pe ţărmul celălalt. Şi cu toate aceste nu sunt mai lungi de treizeci de centimetri.

Când maşinăria grozavă va intra în activitate, lordul va lăsat în apă, fioroşii peşti de pradă îl tot sfâşia cu încetul.

Indianul părea să citească groaza zugrăvită pe chipurile noastre; rânji sinistru şi ieşi din peşteră urmat de oamenii săi.

În aceeaşi clipă, Hagerstony scoase iarăşi un ţipăt ascuţit. Fără voie lăsase puţin picioarele în jos când îi văzuse pe ticăloşi îndepărtându-se şi imediat peştii ţâşniră din apă şi-i smulseră bucăţi întregi de carne.

Acum se părea că lordul începe să-şi dea seama în ce situaţie grozavă se găseşte. Gemând, ne privi cu ochii holbaţi.

— Mylord, nu-ţi pierde nădejdea! îi strigă Marian. — Încearcă să îndoi picioarele înapoi, în aşa fel ca să le poţi ţine cu mâinile şi să nu oboseşti prea tare.

Deoarece mâinile îi erau legate la spate, izbuti după câteva încercări. Şi curajul îi reveni imediat.

— Acum îmi pot roade cel mult genunchii – zise el. Ptiu! Afurisite dihănii sunt astea Mi-au smuls bucăţi întregi de carne. Drace! Am alunecat o bucată mai adânc.

Fioroasa maşină se şi pusese în mişcare. Peştii se îngrămădeau cu sutele. Se loveau chiar de genunchii lordului, dar, din fericire, nu-şi puteau înfige dinţii ascuţiţi în rotulele netede ale genunchilor.

Hagerstony părea să simtă încă că deznodământul se apropia încet, dar sigur. Gemu din adâncul pieptului şi ne aruncă o privire disperate.

— Mylord, indianul a spus că vei fi lăsat în jos foarte încet – zise Marian – şi până atunci cu siguranţă că vom primi ajutor. Pongo ne va găsi el.

— Nu, dragă Farrow, simt că aici îmi voi da sfârşitul. Un sfârşit cum nici nu poate fi mai grozav. Orice salvare e cu neputinţă. Cine m-a pus să-i înjur pe nemernicii ăştia atunci când m-au scos din coş!

— Acum e prea târziu pentru regrete, mylord. Dar eu voi.. Ce s-a întâmplat? Se întrerupse el, când lordul scoase iar un ţipăt de durere.

— Un diavol din ăştia a izbutit totuşi să-mi muşte o bucată de carne mai jos de genunchi, gemu nenorocitul englez.

— Robert, rostogoleşte-te pe-o parte – îmi şopti Marian – trebuie să încercăm să ne desfacem legăturile. Repede, altminteri lordul e pierdut.

Mă întorsei pe-o parte, observai că Marian se rostogolea spre mine şi simţii curând degetele sale la funiile care-mi legau mâinile. Dar nodurile erau desigur prea strânse, căci după câteva încercai prietenul meu zise:

— Nu le pot desface.

— Marian, în buzunarul din stânga al hainei mele e briceagul meu. Poate izbuteşti să-l scoţi.

Marian se târî şi mai aproape şi câtva timp îmi şopti:

— L-am găsit… O să-ţi tai legăturile.

Nu trecu mult şi eram liber. Luai îndată briceagul, îmi tăiai legăturile de la picioare, apoi îi liberai pe Marian şi Brough.

— Acum să poftească să ne mai jertfească zeului, scrâşni detectivul şi bătu cu degetele pe tocurile revolverelor.

— Au fost foarte drăguţi dumnealor că au uitat să ne ia armele.

— Bagă seamă d-ta la crăpătura aia prin care au dispărut duşmanii noştri – şopti Marian – în vremea asta noi îi vom elibera pe lord.

Marian luă repede cârligul lung cu care indienii trăseseră în jos funia şi-i trase pe lord spre noi. Prin asta el se cam înălţă, fireşte şi eu fui nevoit să mă urc pe umerii detectivului ca să-i tai legăturile şi să pot deznoda funia.

Cu băgare de seamă îl dădui pe bietul lord prietenului meu, care-l transportă îndată într-una din încăperi.

— Haide, Brough – zise Marian – trebuie să-l pansăm. Robert, tu trebuie să stai de pază.

Mă aşezai lângă crăpătura din stâncă şi întinsei capul înainte. În stâncă era săpat un gang cam lung, îngust, luminat de câteva făclii. Bănuiam că gangul acesta ducea într-o încăpere unde se afla statuia zeului în cinstea căruia urma să fim jertfiţi noi în zorii zilei.

Templul din lăuntrul zidului nu putea să fie înalt. Trebuia să ne aflăm în interiorul unui deal scund, din pădurea care se găsea la stânga acestui templu. Şi altă intrare decât prin lac nu părea să fie, căci acum îmi veni în gând că îmbrăcămintea şefului Indienilor era udă.

Tresării speriat, simţind deodată o mână pe umărul meu. Era Marian care-mi şoptea:

— Rănile lordului sunt destul de serioase. Deocamdată nu va putea merge, căci peştii grozavi i-au smuls bucăţi întregi de carne. Dacă ieşim cu bine de-aici, va trebui să-l transportăm imediat în cel mai apropiat oraş, ca să aibă îngrijirea cuvenită. Pentru câtva timp cred că s-a vindecat de aventuri… Sst Vin oameni!

Privind în jos, pe gang, văzui doua făpturi care se apropiau încet.

— Îndărăt! şopti Marian.

— Sunt Gai şi Baber, fiul său.

Mă trase repede înapoi şi-i strigă pe Brough care ieşi repede din încăpere.

— Ne aşezăm iar unul lângă altul, zise Marian, poate ca-n batjocură ne trădează unde e prinţesa.

— Dar dacă întreabă de Hagerstony? făcui eu.

— Vom spune că funia s-a rupt şi lordul a fost sfâşiat de peşti.

Stăteam alături unul de altul, pusesem mâinile la spate şi ţineam în de revolverele pregătite.

În cele din turnăm auzirăm paşii celor doi ticăloşi, apoi doua exclamaţii de uimire şi în clipa următoare se aflau înaintea noastră.

— Unde e lordul? se răsti Baber la noi.

— Funia s-a desprins şi el a căzut în lac – zise Marian, îndurerat.

— Ah, păcat, as fi avut mare poftă să-l văd chinuindu-se. L-am rugat în zadar pe prietenul meu, preotul, să vă spânzure şi pe voi aici, căci v-aş fi dorit o moarte mai puţin uşoară. Vă închipuiţi lesne asta, fiindcă din pricina voastră am pierdut noi tronul.

— Şi eu regret numai că ne-aţi scăpat, zise Marian, calm. Pentru răpirea prinţesei aş fi ţinut mult să vă văd atârnaţi în ştreang.

— Cred şi eu! scrâşni Baber – şi mă bucur că am luat-o cu noi pe Sindia. Ea va fi jertfită împreună cu voi.

— Când am pătruns aici, mi s-a părut că am văzut-o pe prinţesa afară, în pădure – minţi Marian. De sigur c-o fi fugit.

— Te înşeli amarnic – râse Baber prinţesă e într-o încăpere lângă statuia zeului, colo în templu. Sunt câteva minute de când am văzut-o.

— Foarte frumos din partea dv. că ne-aţi trădat locul unde se află. Ne vom duce acum s-o luăm pe prinţesa şi vom pleca cu ea de aici. Ier voi veţi veni cu noi, daca nu vă supăraţi. Sus mâinile!

V.
SALVAŢII.

LA ORDINUL ASPRU al lui Marian ne ridicarăm cu iuţeala fulgerului şi îndreptarăm revolverele spre cei doi ticăloşi. Rar am văzut o spaimă atât de grozavă întipărită pe chipurile unor oameni. Şi soarta vroia, de sigur, ca Gai şi Baber să fie pedepsiţi îngrozitor pentru ticăloşiile lor.

Baber se clătină pe spate, se lovi de tatăl său, care se clătină şi el din pricina izbituri şi îşi pierdu echilibrul pe marginea lacului. Se prinse cu mâinile de fiul său, dar nici

acesta nu-şi mai găsi sprijin şi cu răcnete asurzitoare se prăbuşiră în apă.

Dădurăm buzna să-i scoatem afară, când ajunserăm încă la marginea lacului peştii grozavi se şi aruncaseră asupra prăzii lor. Aproape de tot de ţărm – dar prea departe, totuşi, ca să-i ajungem cu braţele – cei doi indieni începură să lupte cu moartea.

Scoţând ţipete înfiorătoare de durere încercară cu disperare să se apropie de ţărm, dar puterile îi părăseau încetul cu încetul. După câteva minute se afundară, acoperiţi literalmente de peştii hulpavi care îi sfâşiau cu cruzime.

Pălirăm în faţa acestui spectacol înfiorător şi Brough zise grav:

— Soarta pedepseşte mai aspru decât am putea-o face noi, oamenii. Gai şi Baber au trebuit sa ispăşească amarnic ticăloşiile lor.

— Acum s-o eliberăm pe prinţesă – şopti Marian – fără să-i spunem sfârşitul grozav al celor doi. Mă duc să-i dau de ştire lordului să fie cu băgare de seamă şi să-şi ţie revolverul pregătit. Să nădăjduim că durerile ce le-a indurat şi pierderea de sânge nu l-au slăbit prea mult.

Intră în camera săpată în stâncă, se-ntoarse curând şi zise:

— Totul e în regulă. Hagerstony e încă în puteri, dar nu va scăpa de friguri. Trebuie să luăm bine seamă, căci de sigur că încăperea unde au loc jertfele e bine păzită.

Intră cel dintâi în gang, după ei venea detectivul, iar eu la urmă. După câtva timp de mers se ivi o peşteră mare înaintea noastră, la capătul căreia se înălţa statuia uriaşă a unui idol oribil. În fata statuii era un bloc mare de marmoră albă, presărat cu pete mari, negricioase. Când ne apropiarăm, văzurăm cu groază că era sânge. Aşa dar, aici urma sa ne dăm sufletul, sub cuţitele preoţilor.

Încăperea era goală, în pereţii ei erau multe deschizături, acoperite încă de perdele. Bănuiam – şi pe bună dreptate – că îndărătul acestora se aflau locuinţele paznicilor.

Stopam acum lângă statuia zeului şi Marian păşi spre deschizătura din dreapta. Îşi încordă auzul înainte de a da în lături perdeaua. O lăsă însă repede în jos şi se dădu înapoi. Duse degetul la buze şi păşi spre deschizătura din stânga idolului. După ce apropie urechea şi de acesta, ridică perdeaua, ne făcu semn şi dispăru înăuntru.

ÎI urmarăm, dar eu aruncai numai o privire asupra prinţesei care zăcea la pământ şi lângă care Marian se şi lăsase în genunchi. Apoi mă întorsei şi printr-o crăpătură a

perdelei, privii în încăperea templului. În cele din urmă, Marian şopti:

— Haide, Robert, afară!

Ieşii repede şi străbătui încăperea. Uitându-mă îndărăt, mă încredinţai că tovarăşii veneau în urmă cu prinţesa. Ajunsei în gang, intrai înăuntru, când deodată răsună în templu un strigăt puternic.

— Înainte, înainte! ne zori Marian. E preotul. Trebuie să ieşim repede. Brough trebuie să se afunde cu lordul, iar tu, Robert, cu prinţesa. Eu vă voi ocroti retragerea.

Pornirăm în goană. Când ajunsei în peştera cu lacul peştilor, mă repezii spre camera lordului, urmat de Brough. Îi ridicarăm pe bietul englez şi ieşirăm iar afară.

— Dumneata – îl strigai eu prinţesei – ţine-te de brâul meu!

Văzusem că Marian se oprise la capătul gangului îngust şi când intrai în crăpătura care ducea la peşteră, auzii revolverul lui detunând de patru ori în şir.

Ne aprinserăm lămpile şi în lumina lor alergarăm spre capătul grotei în cele din urmă ajunserăm la locul unde ieşisem afară din apă.

— Ieşirea e aici jos, la stânga – îi strigai lui Brougb.

— Repede afundă-te d-ta cu lordul.

Detectivul se lăsă în apă, iar eu îi dădui drumul lui Hagerstony în jos. Brough îl apucă, amândoi traseră adânc aer în piept, apoi se afundară repede în adâncime, cu lampa aprinsă. Eu îmi întipări bine în minte locul unde dispăru brusc lumina, o ajutai grabnic pe prinţesă să intre în apă, ma lăsai după ea şi o apucai de şolduri.

— Trage aer în piept! îi strigai şi aşteptând puţin, mă adâncii şi eu.

Era foarte greu pentru mine să mă afund, căci prinţesa nu numai că nu-mi ajuta, ci mă împiedeca, ţinându-mă strâns ca într-un cleşte. În cele din urmă văzui în lumina lămpii deschizătura întunecoasă în peretele de stâncă şi înotai înăuntru.

Drumul dură mai mult acum la întoarcere şi începui să mă îndoiesc dacă Sindia va rezista, căci începu deodată să mă strângă cu putere.

Dar după câteva minute grele furăm zvârliţi în sus. Stinsei îndată lampa şi peste câteva clipe respirarăm aerul proaspăt de deasupra lacului.

Înotai repede spre ţărm. La vreo cincisprezece metri înaintea mea era Brough, care-l sprijine pe lord. Din fericire,

Sindia era o bună înotătoare aşa că ne apropiam repede de tovarăşi.

Dar, când dădurăm să punem piciorul pe ţărm, de pe poteca mică ce ducea la lagărul nostru se ivi tigrul îmblânzit, urmat de stăpânul său.

— Drace! scrâşnii fără să vreau.

— Oare nu mai scăpăm de necazuri?

Auzii atunci cu uimire pe celălalt spunând în limba maternă:

— A, eşti un compatriot, domnule? Vino fără teama pe uscat, Tirra al meu nu-ţi va face nimic.

Răsuflând uşuraţi, sărirăm pe ţărm, privind totuşi bănuitor la fiara uriaşă, care insa nici nu ne lua în seama.

— De unde veniţi domnilor? întrebă străinul.

— Din faimosul dv. templu al sângelui, de colo jos, răspunsei eu cam înfuriat, căci îl ţineam drept tovarăş al fanaticilor.

— Templul sângelui? făcu el înmărmurit în templul ăla de acolo în care locuiesc de cincisprezece ani, cu vreo câţiva credincioşi de-ai mei, n-a curs niciodată sânge.

Vroiam să încep să-i istorisesc păţaniile noastre, când Marian sări pe ţărm.

— Repede, repede – strigă el – i-am ţinut numai puţin timp în loc prin împuşcăturile mele.

— Vă rog să mă lămuriţi – zise străinul – dacă vă urmăresc niscaiva duşmani, atunci Tirra îi va opri.

Strigă tigrului câteva cuvinte şi fiara uriaşă păşi îndată spre ţărm.

— Să intrăm ceva mai adânc în pădure – urmă necunoscutul – acolo îmi veţi putea povesti ce vi s-a întâmplat.

În vreme ce Marian istorisea totul pe scurt, eu îmi încordai auzul spre lac. Curând auzii plescăituri, apoi chemări necăjite şi deodată pufăitul tigrului, căruia îi urmă câteva ţipete de spaimă.

Marian îşi sfârşise povestirea.

— Voi veni cu dv. şi vă voi ocroti – zise străinul după câteva clipe. Eu am fost înşelat de preoţi, căci n-aş fi putut crede niciodată că e un templu misterios, în ca e sunt jertfiţi oameni. Părăsise un loc de refugiu care mi-a devenit drag şi unde n-aţi auzit nimic de lumea cu care am rupt-o de mult Mă mai ţinea nădejdea că aş putea regăsi fericirea, aici, unde am pierdut-o în urmă cu cincisprezece ani.

Vorbise cu atâta tristeţe, încât tăcurăm. Lordul gemu deodată, cuprins, probabil, de frigurile rănilor.

— Duceţi-l pe camaradul dv. – zise străinul – eu îi voi porunci lui Tirra ca să ne urmeze într-un ceas.

În vreme ce eu cu Brough îl duceam pe lord, Marian mergea înaintea noastră. O sprijinea pe prinţesă, care abia păşea şi lumina calea cu lampa lui.

Perspectivele nu prea erau frumoase pentru noi. Lordul gemea tot mai dureros şi curând începu sa aiureze. Trebuia neapărat s-ajungem cât mai curând în cel mai apropiat oraş, dar nu prea avansam repede şi urmăritorii rămâneau mereu după noi.

Nici prinţesa n-ar fi suportat un marş forţat şi ar fi fost indicat ca unul din noi să rămână în urmă, ca să-i vestească pe tovarăşi, când se voi întoarce cu elefanţii. Altminteri s-ar fi putut să cadă în mâinile fanaticilor. Aş fi vrut să discut cu Marian chestiunile acestea, dar nu era acum timp pentru asta.

— Veţi avea o surpriză când veţi ajunge la locul unde zace scheletul elefantului – zise deodată străinul îndărătul meu.

— Sunt acolo doi elefanţi şi nişte bărbaţi de care presupun că suni tovarăşii dv. N-am putut să mă apropii prea mult de locul lor, pentru că elefanţii ar fi mirosit pe Tirra al meu.

— Mariane, suntem salvaţi! strigai eu. Elefanţii noştri s-au înapoiat.

— De aceea am şi poruncit lui Tirra sa stea în urma cu un ceas – zise noul nostru însoţitor – căci veţi voi să puneţi în ordine coşul pe care l-aţi lăsat agăţat în copac. Tirra ne va urma, nu vreau sa pierd animalul acesta credincios.

Am iuţit paşii fără sa vrem şi ajunserăm curând în luminişul unde atârna coşul în copac. Şi atunci ne ieşi înainte Pongo, chiuind de bucurie. Îi luă pe lord ca pe un fulg în braţele-i puternice şi porni repede înaintea noastră.

— Pongo aduce coş, mai spuse el.

Ne era foarte plăcut, fireşte că el vroia să ne la treaba asta, căci nădăjduim că străinul ne va povesti taina sa, când vom ajunge în tabără.

Ajunserăm la focul din lagăr şi după ce strânserăm cu bucurie mâna lui Hoddge, străinul zise:

— Numele meu e Thomas Stendrup şi înainte vreme am fost profesor de geologie.

Ne prezentarăm şi noi imediat şi nu fu uitat nici Pongo despre care Marian aminti că e cel mai bun prieten al nostru.

Brough îi dădu bietului lord un calmant împotriva frigurilor, apoi îl aşezarăm în coşul celui de-al doilea elefant, căci vroiam să fim pregătiţi sa pornim repede dacă va fi

nevoie. Menta urcă şi el în coş şi făgădui să vegheze asupra bolnavului.

Mâncarăm la repezeală nişte conserve încălzite şi băurără câte o ceaşcă de ceai. Dar spre marea noastră părere de rău, Stendrup nu suflă un cuvânt cu privire la taina sa. Poate că vroia mai întâi să ne cunoască de aproape.

După câtva timp Pongo se înapoie cu coşul şi se puse îndată pe lucru să lege cu sfori împletite marginile rupte ale curelelor. Ne puteam încrede că va face treaba cum se cuvine.

Misteriosul profesor de geologie privea mereu cercetător spre chipul uriaşului Negru, care în lumina focului făcea o impresie sălbatică.

Trecu aproape un ceas până ce Pongo fu gata cu treaba. Legarăm repede coşul pe spinarea elefantului nostru şi deoarece lordul zăcea în coşul celui de-al doilea pahiderm, îl puturăm lua pe Stendrup la noi. Ne rugă încă să urcăm noi, întâii, căci avea de dat ceva în grijă lui Tirra al său.

Merse câţiva paşi înapoi şi îşi aşteptă animalul credincios. Noi ne urcarăm în coşuri, gata de plecare.

Deodată elefanţii noştri deveniri neliniştiţi şi Stendrup dădu o poruncă scurtă. Apoi se-ntoarse repede, se căţără sprinten pe elefantul nostru şi intră în coş.

În pas alergător, pachidermii porniră la drum. Privind întâmplător îndărăt, văzui tigrul enorm trecând în fugă pe dinaintea focului din lagăr. Inteligentul animal ne urma, aşa dar, la distanţă potrivită.

Prinţesa găsi abia acum răgazul să ne mulţumească pentru că am salvat-o. Era atât de obosită încât o rugarăm să se culce pe podeaua coşului. Noi ne aşezarăm la margine, ca să aibă destul loc; şi după câteva minute dormea adânc cu toate zdruncinăturile provocate de neregularităţile terenului.

Când răsări soarele, văzurăm în depărare ivindu-se oraşul a cărui stăpânitoare fusese salvată de noi. Când ajunserăm în apropierea celor dintâi ruse, Stendrup zise:

— Voi cobori aici şi voi aştepta cu Tirra. Nu puteţi veni să mă luaţi cu o trăsură închisă? Căci nu pot să alerg cu tigrul meu prin străzile oraşului.

Făgăduirăm să-i îndeplinim cât mai repede rugămintea, apoi pornirăm mai departe şi curând intrarăm în oraş.

Era de neînţeles pentru mine ca elefanţii nu se speriară când auziră strigătele de triumf şi ovaţiile în care izbucniră locuitorii văzând pe Sindia, care se ridicase în picioare. Cu greu ne puturăm croi drum prin mulţimea ce ţipa şi se frământa şi dură mult timp până ajunserăm la palat. De aici

trimiserăm repede o trăsură înapoi. Vrui să mă duc şi eu dar Marian fu de părere ca Stendrup se va simţi mai bine numai cu tigrul său, în trăsura închisă.

După ce luarăm o baie şi ne schimbarăm hainele vizitarăm pe lord, pe care medicul militar englez îl luase îndată în îngrijirea lui. Hagerstony zăcea în friguri şi după cum ne spuse, medicul, vor trece săptămâni de zile până să se însănătoşească. Luarăm hotărârea să rămânem în oraş până vor fi trecut frigurile, apoi va merge cu maşina la yachtul său care-l aştepta la Calcutta.

Sindia puse la dispoziţia profesorului Stendrup o odaie şi pentru tigrul său un grajd. Trăsura cu profesorul şi ciudatul său însoţitor sosi după un ceas. Hoddge, care avea aceeaşi statură cu el, îi dădu un rând de haine din ale sale, căci ar fi bătut prea mult la ochi ca european în vestminte indiene.

În cursul după-amiezii avu loc solemnitatea întronării tinerei prinţese de către englezi, în cadrul unei parade militare de toată frumuseţea. După masa de seară, la care luară parte ofiţerii englezi şi demnitarii ţării, profesorul Stendrup ne invită în odaia lui. Aflase probabil de la Hoddge de aventurile noastre din trecut, căci zise imediat:

— Domnii mei, dv. mergeţi mereu pe cai de care alţi oameni se feresc şi aveţi însuşirile de a salva din orice primejdie. Cea mai mare impresie a făcut-o asupra mea povestirea căpitanului salvat la Penang pe tânăra doamnă Violette din mâinile vânzătorilor de sclavi. Atunci s-a născut în sufletul meu nădejdea că ar fi cu putinţa să-mi regăsesc fericirea pierduta.

— Dacă îţi putem veni în ajutor, cu dragă inimă – zise Marian.

— Îţi mulţumesc, domnule Farrow. Vă voi poveşti de ce trăiesc de cincisprezece ani ca pustnic într-un templu singuratic. Mă îndeletniceam în ţinutul acela cu studii geologice; pe soţia şi fetiţa mea de cinci ani le lăsasem în Calcutta, la o familie prietenă, engleză. Într-o zi l-am salvat pe preotul templului, care fusese muşcat de un şarpe, dat fiind ca aveam la mine serul împotriva otrăvii. În urma acestui fapt, puteam intra în templu oricând. Vechea construcţie mă interesa mult şi aproape tot timpul liber mi-l petreceam la indieni Nu ştiam nimic de grozavul templu de sânge dinăuntrul dealului. Eram de o jumătate de an acolo, când se ivi deodată soţia mea Inge, cu fetiţa noastră Charlotte, O năpădise un dor atât de mare că pornise la drumul acela lung în tovărăşia unii servitor indian. Bucuria mea era foarte mare şi căpetenia preoţilor ne dădu un

apartament în templu, unde duceam o viaţă fericita. Dar nenorocirea a făcut sa capăt un acces de friguri, care mă ţintui la pat două săptămâni, lipsit cunoştinţă. Şi când îmi revenii în fire, în cele din urmă, soţia şi copila mea dispăruseră. Căpetenia preoţilor îmi povesti că fugiseră cu servitorul Thassa, dar îmi venea greu să cred asta, ci presupusei că, cu prilejul unei plimbări, au căzut victimele unui tigru. De aceea am şt rămas în ţinutul acela, unde am fost fericit şi unde mi-am pierdut fericirea. Acum s-a trezit în mine bănuiala că preoţii le-au jertfit, poate, în templul lor grozav, deşi cred că mai marele preoţilor, care-mi datorează viaţa, n-ar fi făcut aşa ceva. De bunăvoie n-a plecat soţia mea de lângă mine, asta pot să jur. Aşa că nu rămâne decât că a fost răpită de Thassa. Dar cum s-o regăsesc? Nădejdea mea, însă, domnilor, sunteţi dv. Credeţi că vă va fi cu putinţă sa daţi de urmele celor dispăruţi? Sunt cincisprezece ani de atunci.

— Cu neputinţă nu e răspunse Marian – dar în cazul d-tale căutarea e foarte grea. Totul e nehotărât..

— Ai dreptate – zise profesorul îndurerat. V-aş fi încă foarte recunoscător dacă aţi încerca cel puţin. Fireşte că iau asupra mea toate cheltuielile, căci în cursul anilor averea mea a sporit mult. An de an am dat de veste băncii unde îmi ţin banii că mai sunt în viaţă. Căci nădejdea nu s-a stins cu totul încă în sufletul meu.

— Bine, domnule profesor, în ce mă priveşte, te ajut cu dragă inimă – zise Marian – şi sunt încredinţat că tovarăşii mei nu-şi vor precupeţi nici ei concursul.

La încuviinţarea noastră, el urmă:

— Acum e vorba să găsim un cât de mic punct de sprijin şi la asta trebuie să ne servească persoana servitorului: Era un hindus?

— Se trăgea din Nepal, mai mult nu ştiu nici eu despre el. Un angajat la Calcutta cu puţin înainte de a începe expediţia.

— Ştii din ce loc era?

— Din Parsa.

— Ah, ăştă e orăşelul din apropierea frontierei. Se afla în aşa numitul Tarai. Atunci trebuie să pornim într-acolo şi să-ncepem cercetările. Deoarece mai trebuie să rămânem aici până ce lordul îşi va fi venit niţel în fire, îl voi ruga pe domnul Brough să ne facă rost de recomandaţii către prinţul din Nepal. Nădăjduiesc să putem porni peste opt zile.

— Minunat, exclamă profesorul cu bucurie. În vremea alta voi putea cere să mi se trimită din patrie o suma mai mare de bani. Vă mulţumesc din tot sufletul, domnilor.

— Vrei să iei şi tigrul cu d-ta?

— Nu, voi ruga pe prinţesă să aibă grijă de el. Ne-ar împiedeca foarte mult.

Exact după opt zile pornirăm la drum. În a şasea zi, lordul scăpase de friguri şi ne spuse că, împreună cu servitorii săi, care sosiseră din Moirang, se va înapoia în Londra, căci aventurile prin care trecuse i-au tăiat pofta de India.

Furăm nevoiţi să-i făgăduim că-l vom vizita când vom avea drum prin Anglia, dar ne dădu de înţeles că după mai mult timp se va înapoia poate, totuşi, în India. Şi atunci ne va găsi el dacă vom mai fi încă în ţară. În orice caz, ne rugă să ne scriem din când în când.

Cu strângere de inimă ne luarăm rămas bun de la viteazul lord şi de la servitorii săi, căci nimic nu leagă mai mult pe oameni între ei ca primejdiile prin care au trecut împreună.

Pe elefanţii luaţi din grajdurile prinţesei Sindia, călărirăm spre cel mai apropiat oraş mai mare.

De acolo pornirăm cu trenul către Bettia, orăşelul de la hotarul Nepalului.

Într-o dimineaţă plina de soare pornirăm spre Parsa, fără sa bănuim ce aventuri ne aşteptau.»

— Despre asta, însă, cu alt prilej draga George, încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **PRINŢESA SINDIA.**

O fata ţinută prizonieră de nişte ticăloşi, izbuteşte să dea drumul pe mare unei scânduri pe care scrisese câteva cuvinte, cerând ajutor. Marinarii „Dox”-ului aleargă într-acolo şi descoperă lucruri de necrezut, care vor fi descrise în volumaşul următor, întitulat:

LUMI PLUTITOARE.

In Numărul următor:

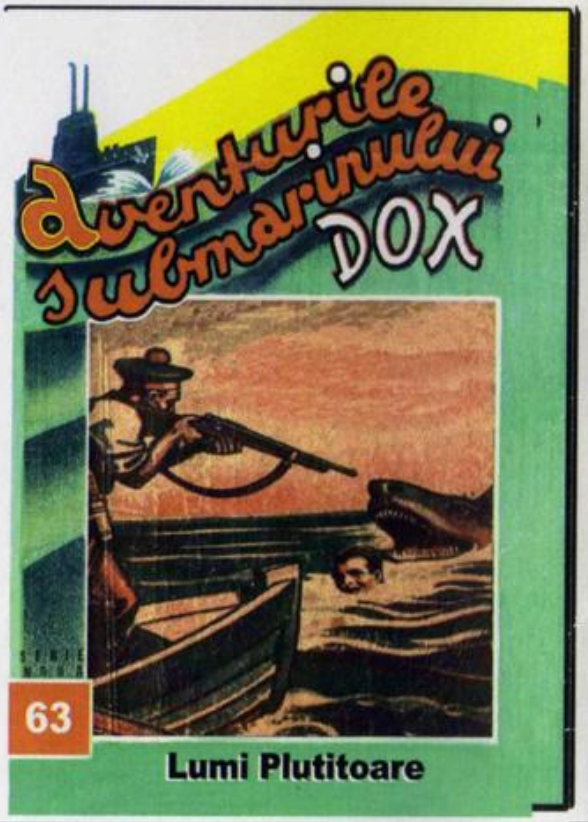

aventura continuă..

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro